

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce **EURO TAXI HATĚ, s. r. o.**, se sídlem Hatě 89, 267 27 Skuhrov, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, 143 00 Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu financí**, se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. března 2012, čj. MF-024552/2012/16-1806,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát hl. m. Prahy uložil žalobci rozhodnutím ze dne 27. prosince 2011 pokutu ve výši 37 000 Kč za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Protiprávního jednání se žalobce dopustil tím, že dne 26. srpna 2011 (od 10,15 do 10,34 hod) na trase Malostranské náměstí, Praha 1 – hotel Panorama, Milevská 7, Praha 4, účtoval za poskytnutí taxislužby částku vyšší než maximální v rozporu s vyhláškou č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

Žalobce proti rozhodnutí ve druhém stupni podal žalobu, kterou opírá o následující body:

Na prvním místě namítá, že v řízení správní orgán neprokázal, po jaké trase žalobcův řidič jel a zda za tuto službu účtoval cenu vyšší než maximálně povolenou. Nelze totiž opomenout, že řidiči taxi nejezdí vždy po stejné trase, ale mohou zvolit trasu kratší či delší.

Pokud by řidič zvolil trasu delší, cena za službu by byla automaticky vyšší, aniž by překročila maximální hranici stanovenou právními předpisy. Trasa, po které řidič jel, však nebyla v rámci správního řízení uvedena, tím méně pak prokázána; správní orgány tedy nezjistily ve smyslu § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tom případě by proto měly rozhodnout ve prospěch účastníka řízení v souladu s principem presumpce neviny. Ve stejném duchu žalobce uvádí, že správní orgán vyslechl jako svědka pouze jednoho z cestujících (zaměstnanců Magistrátu hl. m. Prahy) pana T., a nikoliv paní L., takže skutková zjištění nejsou úplná.

Žalobce rovněž trvá na tom, že neporušil § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, tedy že neprodával za cenu vyšší než maximálně stanovenou. Podle jeho názoru byla účtovaná částka plně v souladu s právním řádem České republiky, neboť ekonomicky oprávněné náklady dle právních předpisů hlavního města Prahy nekryjí skutečné ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk při provozu taxislužby; současná právní úprava tedy nereflektuje aktuální tržní stav (cenu nafty, pořizovací ceny vozidel a vytíženost vozidel taxi). Žalobce proto navrhuje doplnit dokazování vyhotovením znaleckého posudku k odbornému posouzení, zda ceny účinné v době údajného porušení cenových předpisů odpovídaly ekonomicky oprávněným nákladům. Nadto považuje regulaci cen v taxislužbě za neoprávněnou a protiústavní.

Žalobce rovněž namítá, že kontrola nebyla řádně zahájena ve smyslu zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, neboť žalobce o zahájení kontroly nebyl řádně vyrozuměn a kontroloři nepředložili oprávnění k provedení kontroly.

Žalobce uzavírá, že správní orgány nedostatečně odůvodnily vyměřenou pokutu a její výše je pro žalobce likvidační, neboť žalobce v žádném případě nedosahuje takových příjmů, aby ji byl schopen uhradit. Svoji argumentaci opírá o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010, čj. 1 As 9/2008-133, a nálezy Ústavního soudu ze dne 13. srpna 2002, Pl. ÚS 3/02. Žádá proto soud, aby v případě, že neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, upustil od zjevně nepřiměřené pokuty nebo ji případně snížil.

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Při správním řízení postupoval přesně podle cenových předpisů, žalobce se vyjadřoval postupně ke všem úkonům správního orgánu a správní orgán se s jeho námitkami vypořádal.

Ohledně zjištění stavu věci uvádí, že řidič žalobce vydal cestujícím pouze rukou psanou stvrzenku, na které nebyla uvedena ujetá vzdálenost. Pro kontrolní pracovníky však následně vytiskl z taxamtru kopii stvrzenky na částku 289 Kč, z níž vyplývá, že řidič ujel s cestujícími 8,1 km a mohl tedy účtovat částku maximálně 300 Kč. Trasa Malostranské náměstí – hotel Panorama je svědecky doložena. Vzhledem k tomu, že řidič požadoval a převzal částku 400 Kč, překročil tak maximální cenu, kterou byl oprávněn účtovat.

Žalovaný rovněž považuje za nedůvodnou námitku, podle níž se žalobce nedopustil porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, neboť maximální ceny nedosahují ani výšky jeho oprávněných nákladů. Maximální ceny jsou výslovně určeny v platných cenových předpisech (v § 5 odst. 2 a 5 zákona o cenách a v čl. 3 vyhlášky č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy) a vztahují se na všechny poskytovatele taxislužby. Žalobce se tedy dopustil protiprávního chování, neboť nerespektoval nepřekročitelný cenový limit.

Žalovaný dále uvádí, že kontrolu provedl v souladu s relevantní právní úpravou, neboť kontrolní pracovníci oznámili kontrolované osobě zahájení kontroly a předložili pověření k jejímu provedení.

Ohledně svědeckých výpovědí žalovaný uvádí, že oba cestující sepsali po jízdě oznámení o poskytnuté přepravě, ve kterém uvedli průběh kontrolní jízdy. Výslech svědka za přítomnosti účastníků řízení potvrdil skutečnosti obsažené v oznámeních a z těchto podkladů již mohl správní orgán učinit kvalifikovaný závěr o skutkovém stavu.

Otázku oprávněnosti regulace cen v taxislužbě žalovaný shledává v daném řízení irelevantní; přesto se domnívá, že je stanovena po právu a v souladu s Ústavou ČR, neboť v tomto oboru dochází k omezení hospodářské soutěže, jež vyplývá ze specifického charakteru taxislužby. Zákazník totiž nemá možnost vybírat z více nabídek, ale naopak uzavírá smlouvu s prvním řidičem, se kterým přijde do kontaktu.

Žalovaný odmítá námitku, podle níž nedostatečně odůvodnil výši pokuty. Výše pokuty je řádně a dostatečně odůvodněna v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; žalovaný tyto skutečnosti v rámci odvolacího řízení pouze přezkoumal a potvrdil. Její výše odpovídá zákonným kritériím dle § 17 odst. 2 zákona o cenách a je uložena v dolní polovině možného zákonného rozpětí.

Žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nedostatečně zjištěný stav věci. Žalobce argumentuje, že správní orgán nijak neprokázal, kterou trasou řidič jel, a zároveň namítá, že jako svědci nebyli vyslechnuti oba cestující. Soud je však shodně s žalovaným toho názoru, že stav věci spolehlivě vyplývá z obsahu protokolů o kontrole, záznamů z jízdy pořízených přepravovanými osobami a především z obou kopií dokladů o výši jízdného. Pro zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, totiž není relevantní, kterou trasou řidič skutečně jel; údaj o délce trasy (8,1 km) spolehlivě vyplývá z kopie stvrzenky, již řidič po ukončení jízdy vytiskl z taxametru. Za tuto vzdálenost požadoval 400 Kč (a na tuto částku vydal i ručně psanou stvrzenku), ačkoliv podle cenových předpisů mohl účtovat maximálně 300 Kč. Tím se prokazatelně dopustil nezákonného jednání. Stejně tak soud nespatřuje pochybení ze strany správního orgánu, pokud jako svědka vyslechl pouze jednoho z cestujících (pana T.). V jeho výpovědi soud neshledal žádné rozpory a sdělené informace obsahově odpovídají skutečnostem uvedeným v oznámeních o poskytnuté přepravě, která vypracovali oba cestující. Soud proto shledal tyto námitky nedůvodnými.

Dále žalobce namítá nesprávné posouzení otázky, zda právní předpisy umožňují zvýšit maximální stanovenou cenu taxislužby v hlavním městě Praze o ekonomicky opodstatněné náklady. Možnost takového zvýšení dovozuje žalobce z § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách. Zde je uvedeno, že pro „zboží stejného užití, které se od druhu zboží s maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenou liší pouze některými určenými podmínkami, lze sjednat vyšší cenu nejvíce nebo je nutno sjednat nižší cenu nejméně o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech odpovídající těmto odlišným určeným podmínkám a v přiměřeném zisku vztaheném k této změně podmínek“.

Žalobce nabízeným výkladem citovaného ustanovení zcela pomíjí základní fakt, totiž že jím nabízené služby – tedy provoz taxislužby – se v žádné z určených podmínek neodlišují od služeb jiných provozovatelů. Není tedy dán důvod postupovat podle tohoto ustanovení. Soud na tomto místě odkazuje na § 5 odst. 5 zákona o cenách, podle něhož „regulace formou

maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží“. Stejně tak Magistrát hlavního města Prahy (coby cenový orgán) v čl. 3 vyhlášky č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy jednoznačně určil, že maximální ceny podle této vyhlášky platí „*pro jízdy na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob*“. Maximální cena je tedy závazně stanovena pro všechny provozovatele této služby. Pokud jde o znalecký posudek, pak je nutno konstatovat, že nelze-li se odchýlit od úředně stanovené maximální ceny, pak není v řízení o uložení pokuty za porušení cenových předpisů nezbytné ani účelné provádět důkaz znaleckým posudkem o tom, zda stanovené ceny odpovídají ekonomicky oprávněným nákladům. Ani případné znalecké zjištění, že v žalobcově případě jsou stanovené ceny na hranici rentability, by nemělo vliv na závěr o porušení cenových předpisů.

Námítku protiústavnosti cenové regulace soud rovněž neshledal důvodnou a svůj názor opřel o konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srovnej především rozsudek ze dne 5. listopadu 2009, čj. 1 Afs 60/2009-119). Soud nepovažuje za účelné na tomto místě opakovat vyčerpávající argumentaci Nejvyššího správního soudu. Toliko poznamenává, že taxislužba je specifickým trhem, kde dochází k významné informační asymetrii. V takovémto prostředí běžný zákazník (a tím spíše cizinec nebo jiný návštěvník Prahy) není schopen předem získat relevantní informace o poskytované službě, o její kvalitě, často není s to ani určit přiměřenost nabízené ceny a nemá rozumnou šanci srovnat tuto cenu s cenami nabízenými jinými poskytovateli taxislužby. Jedná se tedy o lokální trh, kde si poskytovatelé služby jen velmi omezeně konkurují. Již tato skutečnost je dostatečným důvodem pro regulaci cen za taxislužby, neboť na tomto trhu může docházet k významnému omezení hospodářské soutěže. Námitkou přístupu na taxi stanoviště se soud blíže nezabýval, neboť tato otázka není předmětem správního řízení a řídí se jinými než cenovými předpisy.

V další námitce žalobce vytýká správnímu orgánu, že kontrola byla provedena v rozporu se zákonem o státní kontrole, konkrétně s ustanoveními § 9 a § 12 odst. 2 písm. a) tohoto zákona. Zákon o státní kontrole sice výslovně nestanoví, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly, nicméně určuje kontrolním pracovníkům povinnost oznámit této osobě zahájení kontroly a předložit pověření k jejímu provedení (§ 12 odst. 2 téhož zákona). Nelze proto dojít k závěru, že by kontrolní orgán mohl provádět kontrolu zcela bez vědomí a přítomnosti kontrolované osoby, neboť zákon o státní kontrole minimálně požaduje, aby kontrolovaná osoba bylo oznámeno zahájení kontroly. Na druhou stranu je však třeba zohlednit zvláštní charakter kontroly a není možné vyložit zákonná ustanovení striktně tak, že by kontrolovaná osoba musela být přítomna po celou dobu kontroly. Jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek ze dne 8. ledna 2004, čj. 6 A 99/2002-52, nebo rozsudek ze dne 4. srpna 2005, čj. 2 As 43/2004-51) „*skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci*“. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán, resp. soud, musí vždy vyvažovat výše popsany střet mezi zájmem na řádném a pravdivém provedení kontroly a zájmem na hodnověrnosti prováděné kontroly, který je zajišťován přítomností kontrolovaného.

Žalobce se odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2009, čj. 7 As 11/2009-66, který se rovněž zabýval problematikou cenové kontroly ve vztahu k ustanovením § 9 a § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, ovšem za jiných skutkových okolností, jež se podstatně liší od projednávaného případu. Kontrola se týkala předložení a umístění koncesní listiny a průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby v odpoledních hodinách, kdy bylo možno zastihnout zástupce provozovatele taxislužby v jeho

sídle nacházejícím se v malé vzdálenosti od místa prováděné kontroly. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „(...) kontrolní orgán mohl vyřešit střet zájmu na řádném a pravdivém provedení kontroly a zájmu na hodnověrnosti prováděné kontroly tím, že mohl začít provádět kontrolu bez přítomnosti kontrolované osoby a v jejím průběhu, avšak až v okamžiku, kdy již nebylo možné účel kontroly zmařit, mohl o probíhající kontrole vyrozumět kontrolovanou osobu, případně jejího odpovědného zaměstnance či zástupce. V rámci takto prováděné kontroly pak mohl předložit statutárnímu zástupci (sic) nebo odpovědnému zástupci kontrolované osoby služební průkaz nebo pověření, oznámit mu, že probíhá kontrola a seznámit ho se způsobem, jakým je kontrola prováděna. Posléze mohl kontrolní pracovník pokračovat v kontrole za přítomnosti kontrolované osoby, případně jejího zástupce“.

V nyní posuzovaném případě je tedy podle názoru soudu zásadní určení momentu, kdy již nebylo možné zmařit účel dané kontroly. Jejím předmětem bylo zjištění, zda je taxislužba provozována v souladu s cenovými předpisy, a probíhala formou jízdy, po jejíž dobu pracovníci Magistrátu hl. m. Prahy vystupovali jako zákazníci, a nebylo tedy z povahy věci možné oznámit zahájení kontroly řidiči, natož kontrolované osobě, dříve než po skončení jízdy. Kontrolovaná osoba tak mohla být o provedené kontrole informována až v momentu, kdy již byl zjištěn skutkový stav věci, tedy před sepsáním protokolu. Řidič taxislužby, jakožto zaměstnanec žalobce, byl kontrole neustále přítomen a podepsal kontrolní protokol. Z žádných skutečností nevyplývá, že by kontrolní pracovníci řidiči jakkoli bránili bezodkladně informovat o provedené kontrole žalobce či jinou odpovědnou fyzickou osobu. Po skončení kontroly byl o ní žalobce neprodleně písemně informován zasláním stejnopisu kontrolního protokolu (jenž obsahoval identifikaci kontrolovaného subjektu a vozidla, číslo pověření k provedení cenové kontroly, popis zjištěných skutečností a podpisy kontrolního pracovníka i žalobcova řidiče). Žalobci tak nic nebránilo vyjádřit se k provedené kontrole a uplatnit námitky, čehož také využil.

Nadto Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. září 2010, čj. 7 As 64/2010-70, judikoval, že postačuje, pokud je kontrole přítomen řidič, který při této fázi kontroly jedná jménem provozovatele taxislužby a vykonává úkony, k nimž při faktickém výkonu taxislužby dochází. Tehdy účinný § 15 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, neupravoval smluvní, nýbrž zákonné zastoupení podnikatele. Podmínkou vzniku oprávnění zastupovat podnikatele ve smyslu tohoto ustanovení bylo jednak to, že musí jít o osobu pověřenou určitou činností, a dále, že taková činnost je činností při provozu podniku; zvláštní plná moc se nevyžadovala a zákon nestanovil ani další omezení zástupce co do jeho poměru k zastupovanému podnikateli. Městský soud si je vědom konkrétních okolností daného případu (zejména skutečnosti, že kontrola byla provedena v nočních hodinách), které vedly Nejvyšší správní soud k výše uvedenému názoru. Přesto se městský soud domnívá, že je tento závěr možné aplikovat i na projednávaný případ; při tom vzal soud především v úvahu, že sídlo žalobce se nachází v obci Hatě (okres Beroun) a z toho důvodu je těžko představitelné, že by se žalobce či jeho zástupce v přiměřené době stihl dostavit na místo kontroly. Nadto žalobce ve vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 2. listopadu 2011 uvedl, že jeho jednatel byl o kontrole informován telefonicky kontrolním pracovníkem po provedení kontroly, tedy pravděpodobně ještě před odesláním protokolu žalobci dne 29. srpna 2011.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru (plně v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 17. července 2014, čj. 6 As 65/2014-24), že v daném případě nebylo možné postupovat striktně podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole a kontrolní orgán postupoval správně, když přihlédl ke specifikům dané kontroly a předmětné ustanovení vyložil tak, aby nedošlo ke zmaření účelu kontroly; v tomto případě tedy převážil zájem na objektivním zjištění skutkového stavu věci nad právem kontrolované

osoby být o jejím zahájení v průběhu kontroly informována a být jí přítomna. Soud proto neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Neopodstatněná je rovněž žalobní námitka, podle níž správní orgány nedostatečně zdůvodnily výši uložené pokuty. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že při stanovení výše pokuty správní orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán (viz § 17 odst. 2 zákona o cenách); dále k rozsahu majetkového prospěchu a poškození kupujících, tedy k částce, o kterou byla stanovená maximální cena překročena (neoprávněný majetkový prospěch byl vyčíslen na částku 100 Kč). Správní orgán při stanovení výše pokuty využil možného zákonného rozpětí do 1 000 000 Kč a vedle výše nezákonného obohacení přihlédl rovněž k míře zavinění řidiče. Jeho jednání nelze považovat za nevědomé, neboť při placení nevydal cestujícím doklad z tiskárny taxamtru (v rozporu se zákonem č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě), nýbrž ručně vypsany doklad s falešnými údaji, aby znemožnil svoji případnou následnou identifikaci.

Správní orgán se rovněž řádně vypořádal s otázkou, zda uložená pokuta nepředstavuje natolik citelný zásah do majetkových poměrů žalobce, že by měla ve vztahu k němu likvidační účinky. Správní orgán uvádí, že podle dat Ministerstva práce a sociálních věcí uložená pokuta nedosahuje ani dvou průměrných měsíčních příjmů řidiče taxislužby, nadto žalobce navzdory výzvě správního orgánu odmítl doložit údaje o svých majetkových poměrech, takže správní orgán musel výši pokuty určit odhadem. Uložená pokuta představuje pouhých pár procent zákonem stanovené maximální sazby, je zcela přiměřená stanoveným kritériím a vychází z prokazatelně zjištěných skutečností.

Soud k tomu dále poukazuje na usnesení ze dne 1. července 2004, sp. zn. IV. ÚS 638/03, kterým Ústavní soud odmítl ústavní stížnost provozovatele taxislužby brojícího proti nepřiměřenosti pokuty uložené mu ve výši 250 000 Kč za porušení § 21 odst. 2 a 3 zákona o silniční dopravě, spočívající ve vydání ručně psané stvrzenky s nepravdivými a neúplnými údaji. Ve zmíněném usnesení Ústavní soud konstatoval, že *„osobní majetkové poměry stěžovatele nejsou kritériem, které může ovlivnit výši pokuty, a proto správní orgány ani Nejvyšší správní soud neměly právní důvod k nim přihlížet. Je nepochybné, že uložení pokuty je zásahem do majetkových poměrů stěžovatele; jestliže však správní orgán při jejím ukládání postupoval v souladu se zákonem (zvažování všech okolností případu, stanovení výše pokuty v zákonném rámci a řádné odůvodnění rozhodnutí), jak se v posuzovaném případě i stalo, postupoval ústavně konformním způsobem a jeho postup nelze hodnotit jako neústavní zásah do vlastnického práva stěžovatele“*. S citovanými závěry Ústavního soudu, které plně dopadají i na případ žalobce, se soud ztotožňuje a odkazuje na ně. Správní orgán prvního stupně výši pokuty řádně odůvodnil a nevybočil při tom ze zákonných mezí; soud proto nemá důvod jeho správní uvážení jakkoliv měnit a od uložené pokuty upustit či ji přiměřeně snížit.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. července 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková